

Albert-Lőrincz Márton

A versről

írjak a versről? nem az anyám
nem a szeretőm nem az arám
nem az ágyasom nem a kitartóm
a cipőmet sem pucolja meg
nem keresi a szemüvegem
és nem keféli le a vállamról
a szöszt a hajhullást a korpát
még csak vállon se vereget
nem ellenségem nem haverom
nem ingem s nem is gatyám
nem fogzománcom nem fogkefém
nem krém a kényes fogkefén
nem ajtóban felejtett kulcsom
folyton elhagyott esernyőm
nem a szolgám nem emlékeztetőm
nem alázatosnak kívánt hangom
nem asztalom nem heverőm
nem fürdővizem nem takaróm

a ring maga hol arcom ring
mert ütve üt a mindenit
ma minden itt mi feldühít
mikor szemembe szemtelen
s pimasz emberek arca villan
(vitrinüvegen forгатag)
mikor az úton utamon járok
vagy baktatok a félsötétben
mikor kitárulkozó korom
zárlata kiüti a biztosítékot
mikor a tévében a hírszalagon
kisajátítják az igazságot
mikor minden tehetetlenül
belerügyezik az időbe

és így hogy a látható végtelen
el ne vesszen a horizonton
miért ne legyek kegyes hozzá?

a versről írjak? verset talán
vitrinüveg a kor falán

Mefisztó kétli

sziszeg a harsogó világ az úttesten a járdaszigeten
a kaszálatlan réteken
célpontja lehetsz
de szinte mindegy hogy Te vagy a Másik

kígyó ölti ki nyelvét
felesel veled futásra késztet
a félelemnek ilyesmi az ere
de félelem-e ha düh vegyül bele
mert hogy vipera lenne tán mégsem
de mérgez a kígyó
(nyelve a méregfogak medrében)

észre sem vennéd (mint máskor) a sziszegést
de ontja a tévé
a világhálón csüngő hírverés
pokolgép robbant ártatlanokat gyilkoltak halomra
agyonlőtték a vezért
merényletet követtek el a pápa ellen
rebellis tábornokokat semmisítettek meg
szabadságharcok folynak
nato katonák döglenek a demokrácia játékába bele
fejbe kólintják a jogkövetelőt
s kiosztják mások a jussod

kitántorog kebledből az ölelés
nehogy azt mondják hogy szereted honod
testvéreidet s úgy általában
s egyáltalán hogy fontos neked valami
valaki ami-aki a tied
de mi lehet a tiéd a fölismerésen túl
a megfogalmazáson túl
a mosollyal fizetésen kívül
a jobbra való jogosultságon kívül

kéményen fészkel a hiány
kirakja oda bábúit a harsogás
a hasonmás a hozsanna az óbégatás
tehetnél valamit magadért másért
de nincs
nem ismered fel tetterőd

---

hatalmad nagyságod bátorságod
s a benned lakozó eleid álmát véreit

egy idő óta repedezik a vakolat házad homlokzatán
nehéz gépek robogásában
kopogó eső törüli arcod amint okát kutatod
aztán abbahagyod s az időre bízod
de tovább bohóckodik veled s kompromittál
akár a repedésnek kitett sziszegő világ

Mefisztó is a fénykerülő démon
kétli hogy sikerül harcod
ha mégis felvennéd a kesztyűt
bár divatja nem hódít
mindegy hogy anyád tót-e vagy tatár
székely vagy katalán
parókiás vagy valdens
sziszeg a harsogó világ
s bár hangtompítót szereltek az idegekre
villám cikázik pólusaid között
(az eldurant puska gyilkos hangja veri fel csended)
testedre hullópikkelyek nőnek
nehogy megszólítsd a segítő istent
akinek úgy lehet mindegy
hogy árnyékod vagy tested vetül-e
fekszik-e végig az imán

(le kellene védeni)

(M. S.-hez)

Bizony, itták a teát rummal.
A táncparketten dívott a rumba
a nagyik, a dédek korában,
s mint most a vének, hajdanán,
el-eljártak a teátrumba.

Bizony a fenti rímes játék
enyém lehetne, de a másé.
Le kellene védeni tüstént
minden költők nemes nyelvét,
ha már a piac ily ajándék.

Bizony ajándék s még milyen.
A költők szíve szórtelen,
egyik sem kér egy garast sem,
mert a vers, mint zsákban a szög,
ha nem szüld meg, szíven döf.

A bájos táncosnő

(Születésem)

árnyékos fák alján
viharos pamlagon
elgurul egyszer az
életre kelő perc
valami villámnyi létesülés
készülődik világra
mihelyt elindul az ősgyönyörben
anyánk ölében a táncra készülés

(Táncra fel, cudar élet!)

a halhatatlanság reménye
vajúdik az ősgyönyörben
fájhat nem érzed
anyád szorítja
torzult arcából fény zubog
pedig nem könnyű
s nagy a titok

Johannes Climacus
egyszer azt mondta
könnyű a tánc
(de mikor milyenkor?
ilyenkor?
majd egy lépésnyi mondattal
megtoldotta)
mert a halál gondolata bájos
táncosnő,
az én párom — mondta
ki gondol rá
hisz élet a vajúdás
élet tehát a tánc

és a halál gondolata?

(Kezdj vele valamit)

apám-anyám nem
gondoltak ilyenekre
szívet adtak
dobbanó ritmust
s adtak egy táncot
a tánc az élet:
kezdj vele valamit!

én az emberek felé
fordultam
(de az emberek túl nehezek
számomra)

és úgy pörögtem
lejtettem a táncot
hogy arcom ne lássék
irigyem ne keljen
rokonom ne szánjon
arcomnak mását
csak avatott lássa
de nem rejtettem el
(aki kíváncsi tudja)
én az emberek felé
fordultam

tehát a tánc
járom a tánc
de szeretem
de szeretem

(Járom)

sokáig eszembe se jutott
a járom
(baromnak járma iga)

Sipos Erzsébet

A gyógyulás útján

Mikor véget ért az esti vizit, a kórház elcsendesedett. Az orvosok egyesével, kettővel jöttek le az emeletekről, mindegyik ment a maga útjára. Többségük autóval közlekedett, gyalogos alig akadt köztük. Lovas András minden távozó kisautó előtt kihúzta magát, jobb keze mutatóujjával köszönésképpen megbillentette a tányérsapka simlijét, baljával pedig a cirádás vaskaput tartotta féken, nehogy egy óvatlan pillanatban meg gondolatlanságra szánja magát. Jól tudta, drága portéka az autó, sokáig kell rakosgatni, számolgatni a lejt, mire kikerekedik az ára. Lovas András világeletében keményen megdolgozott a pénzért. Fiatalabb korában sok munkanapot írtak a neve mellé a közösből, mire együtt volt a summa, és bejelentette a lányának: Esztikém, kegyen meg a kívánságokat, vegyétek azt az autót.

A fiatalokat váratlanul érte az öröm, nem sokkal azelőtt vásárolták meg a lakást a városi tömbház hatodik emeletén, és álmodni sem merték, hogy ilyen hamar „bebútorozhatják” a garázsukat. Lovas Andrásnak örült a lelke, mert valahányszor náluk járt, látta, hogy haladnak, gyarapodnak. Ritkán kereste fel őket, főleg csak olyankor, ha piacra vitt ezt-azt a kertből, és hozzájuk sem ment üres kézzel. Nem szívesen hagyta magára a házat még fél napra sem, mert ugye ott a jószág, a munka. A lánya unszolására mindig ígérte: jövök, jövök a hétvégén. Aztán csütörtökön már alkudozni kezdett önmagával, pénteken pedig teljesen kioldódzott a mehetnékje. „Gyertek ti, hozzátok az unokákat, itt kedvükre futkározhatnak. Nem szól rájuk senki, mint nálatok, hogy ne ugráljanak, ne ricsajozzanak, mert lehallatszik az emeletről, zavarják a szomszédokat.”

Lovas András tekintete esténként gyakran elidőzött az ágya fölött függő esküvői képen. Még a felesége nagyított tíz esztendővel ezelőtt egy házról házra járó fotográfussal, és mikor meghozta a bekeretezett remekművet, Lovas András felnevetett: „Olyanok vagyunk rajta, mint akiket viaszból gyúrtak.” Látta, hogy nem esett jól a dicséret sem a mesternek, sem a feleségének, de hát már kimondta, nem lehetett visszazívni. Mostanában gyakran nézte a riadt szemű, fehér fátyolos menyasszonyt, de képzelete a sötét kendős, ráncos arcú asszonyhoz beszélt: „Ne félj, megfogadom a tanácsodat: vigyázok a lányunkra, a családjára. Ktartok, míg futja az erőmből, a magaméban vagyok, itthon minden rendben van, csak te hiányzassz a házból!”

A nagy rendbe mégis hiba csúszott. Külföldi tanulmányutat ajánlottak fel a vejének, amit el is fogadott. Eszti örült is, nem is, de azt mondta, a lehetőséget nem szabad elszalasztani. Most már az lenne a legjobb, ha az édesapja beköltözne hozzájuk.

— Itt az ideje, hogy fordítson végre az élete sorján, édesapám. Kílógozta már a rengeteg dolog, kímélje magát. Nem dolgozott még eleget?!